

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิชาสังคมศึกษาเป็นวิชาที่มีความเกี่ยวข้องอย่างมากต่อการดำรงชีวิตในสังคม อีกทั้งมีขอบข่ายที่ครอบคลุมถึงเนื้อหาสาระที่สำคัญที่สนองความต้องการของสังคม (อัจนรา. 2527) ความมุ่งหมายของวิชาสังคมศึกษานั้นมุ่งที่จะเตรียมเยาวชนให้เป็นพลเมืองดี ลอยเยาวชนให้รู้จักคิด และเป็นวิชาที่ถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมให้แก่เยาวชน (Fenton. 1967) ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2524) ที่ว่า "ให้รู้จักแสวงหาความจริง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รู้จักแก้ปัญหา..." ซึ่งการที่จะพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร คือรู้จักคิดอย่างสร้างสรรค์และมีเหตุผล รู้จักวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ด้วยตนเองนั้น ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึก "การคิดแบบสืบสอบ" (พิบูลศรี. 2526) ซึ่งเป็นกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณ์หา โดยการจัดสภาพการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสวงหาความรู้ ฝึกปฏิบัติการแก้ไขปัญหและการตัดสินใจโดยอาศัยข้อมูลและเหตุผลเพื่อเป็นสมบัติติดตัวตลอดไป ในการใช้วิธีการแบบสืบสวนสอบสวนนั้น บทบาทของครูจะต้องทำหน้าที่เป็นผู้แนะแนวทางและช่วยผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการให้คำแนะนำแก่นักเรียนเพื่อนำไปสู่การค้นคว้า ฉะนั้นการถามคำถามจึงเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษา และเป็นการมุ่งสนองต่อจุดหมายของการเรียนการสอน อันเป็นการถามคำถามเป็นวิธีการที่ดีที่สุดสำหรับครูที่จะแสดงทัศนคติในการนับถือความเป็นมนุษย์ของนักเรียนเป็นการแสดงความเคารพในความคิดและเสรีภาพในการเลือกและการแสดงออกส่วนตัวของนักเรียน (Weigand. 1977) และนักการศึกษาทุกยุคทุกสมัยเชื่อว่าการใช้คำถามของครูมีบทบาทต่อการเรียนรู้ของนักเรียนในทุกๆระดับอย่างมาก เพราะคำถามเป็นสิ่งที่กระตุ้นเร้าความสนใจและชี้แนะให้นักเรียนค้นหาคำตอบในปัญหาดังกล่าว (สุชาติ. 2525) นอกจากนี้คำถาม ยังเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อการใช้สมรรถภาพทางความคิดได้

อย่างเต็มที่ซึ่งการฝึกฝนให้นักเรียนเป็นผู้มีทักษะในการคิดและแก้ปัญหาได้อย่างมีระบบนั้น วิธีหนึ่งที่ครูสังคมศึกษาจะทำได้ก็คือการเลือกคำถามที่เหมาะสม เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ความคิดในการค้นหาคำตอบนั่นเอง

มีงานวิจัยหลายเรื่องที่กล่าวถึงความสอดคล้องกันของระดับคำถามที่ครูใช้และระดับคำตอบของนักเรียนที่ต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญาในการตอบ เช่น Cunningham (1971) พบว่ามีความสัมพันธ์ที่เกือบจะสมบูรณ์ระหว่างระดับความคิดของนักเรียนที่แสดงออก เพื่อตอบคำถามที่ครูถาม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการใช้คำถามของครูมีผลอย่างมากต่อ พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ และการใช้คำถามของครูเป็นวิธีการสำคัญอย่างยิ่งในการสอน สอดคล้องกับความคิดของ Hyman (1970) ที่ว่าถ้าครูต้องการให้นักเรียนได้พัฒนาความคิด สร้างสรรค์ที่เขาถืออยู่ก็ควรมีคำถามหลายๆ แบบ โดยเฉพาะคำถามประเภทขยายความคิด (Divergent Questions) นั้นจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ได้มาก และ Adam (1975) ได้ทำการวิจัยพบว่า ถ้าครูใช้คำถามระดับสูง (Higher level cognitive questions) จะทำให้นักเรียนได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น ส่วน คำถามความรู้ความจำเป็นคำถามระดับต่ำ (Lower level cognitive questions) ไม่ได้ส่งเสริมให้นักเรียนใช้ความคิดเท่าที่ควร จึงอาจกล่าวสรุปได้ว่าคำถามระดับสูงมีความเกี่ยวข้องกับ การใช้สติปัญญาในระดับสูงในการตอบคำถามนักเรียนด้วย ในการเรียน วิชาสังคมศึกษา เพื่อให้เกิดกระบวนการคิด ครูผู้สอนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องใช้คำถามในระดับที่เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ ผู้เรียนจึงจะเกิดการคิด และมีผลสัมฤทธิ์เป็นไปตามที่มุ่งประสงค์

จากการศึกษาผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะการใช้คำถามในการเรียนการสอนอันขึ้น เรียนที่ผ่านมาให้ข้อสรุปว่า ครูใช้คำถามระดับต่ำหรือระดับความรู้ความจำในการเรียนการสอนมากที่สุด อัจฉรา (2527) ได้ทำการศึกษาระดับคำถามที่ครูใช้ในการเรียนการสอนวิชา สังคมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง พบว่า ครูผู้สอนใช้คำถามระดับความรู้ความจำมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.92 ของคำถามทั้งหมด ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ คณิงค์ลีย์ (2518); พรทิพย์ (2521); กัลยา (2525); สุชาดา (2525); อรรณพ (2524); ทองเพียร (2529); สุภาภรณ์ (2529); Gall (1970); Hyman (1970) ซึ่งต่างก็พบว่าครูใช้ คำถามระดับวัดความรู้ความจำมากที่สุดในการเรียนการสอน เป็นสิ่งที่ขัดกับจุดมุ่งหมายของการศึกษาที่มีจุดเน้นในการจัดการเรียนการสอน ที่ต้องฝึกให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการเรียนรู้

คิดเป็น ทาเป็น รู้จักวิธีการแก้ปัญหา และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ผู้วิจัยหลายท่านได้ให้ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการใช้คำถามระดับต่ำของครูในการเรียนการสอน เป็นปริมาณมากกว่าที่ควรจะเป็นไว้หลายประการ เช่น อัจฉรา (2527) กล่าวว่าการใช้คำถามระดับต่ำของครูมีสาเหตุมาจากหลายประการ ได้แก่การที่ครูไม่มีทักษะในการตั้งคำถามและขาดการฝึกฝนการใช้คำถาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำถามระดับสูง นักเรียนเกิดความเคยชินกับคำถามระดับความรู้ความจำ และจากการที่ครูมีความเชื่อว่าการใช้คำถามระดับสูงจะทำได้เฉพาะกับเนื้อหาบางเรื่องเท่านั้น Furst และ Hall (1971) ให้เหตุผลเกี่ยวกับการใช้คำถามระดับต่ำของครูว่า เป็นเพราะครูยังขาดระบบเกี่ยวกับการจัดประเภทคำถามเพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการเรียนการสอน

การวิจัยเกี่ยวกับคำถามที่มีความสำคัญอีกด้านหนึ่งคือ การศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของระดับคำถามที่ครูใช้ในการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยเฉพาะในประเด็นที่ว่า เมื่อครูใช้คำถามระดับสูงในการเรียนการสอน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นไปด้วย ได้แก่ งานวิจัยของ Buggay (1972); Ryan (1973); Aagard (1977); Kniep และ Grossman (1979); เรซา (2523); วสันต์ (2528) ซึ่งการค้นพบของท่านเหล่านี้เป็นข้อสนับสนุนการใช้คำถามระดับสูงในการเรียนการสอน นับเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาที่กำลังประสบอยู่ คือ การที่ครูใช้คำถามระดับต่ำในการเรียนการสอนเป็นปริมาณมาก และยังเป็น การหาแนวทางให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามยังมีงานวิจัยที่ไม่สนับสนุนข้อสรุปที่ว่า การใช้คำถามระดับสูงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นด้วย ได้แก่ การศึกษาของ Martikean (1973); Bedwell (1975); Salenger (1981) ที่พบว่าการใช้คำถามระดับสูงไม่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งในประเด็นที่มีความขัดแย้งกันนี้ ผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่างานวิจัยทั้งสองฝ่ายได้หาการศึกษาในประเด็นที่คล้ายคลึงกันในด้านรายวิชา คือ วิชาวิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา หาศึกษาทั้งในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาเป็นจำนวนเท่าๆ กัน ปริมาณกลุ่มตัวอย่างที่หาศึกษามีจำนวนใกล้เคียงกัน ระยะเวลาหาศึกษาก็ไม่แตกต่างกันนัก โดยกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกมาไม่แตกต่างกันนั้นใช้เวลาน้อยกว่า จุดที่พบที่มีความไม่ชัดเจนคือในด้านการวางแผนการใช้คำถาม และการใช้คำถามในระหว่างการเรียนการสอน ซึ่งพบว่าในกลุ่มที่ใช้คำถามระดับสูงมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น มีการใช้คำถามความจำเป็นคำถามระดับต่ำ

คำถามความเข้าใจขึ้นไปเป็นคำถามระดับสูง และงานวิจัยบางเรื่องจัดคำถามระดับสูงไว้
ถึงเพียงขึ้นการนำไปใช้ ส่วนในกลุ่มงานวิจัยที่ใช้คำถามระดับสูงไม่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนนั้น พบว่าบางเรื่องจัดคำถามความจำและความเข้าใจเป็นคำถามระดับต่ำ
คำถามระดับสูงคือขึ้นการนำไปใช้เป็นต้นไป และงานวิจัยบางเรื่องใช้การสังเกตการสอน
ของครูแล้วจัดครูที่ใช้คำถามระดับสูงเป็นปริมาณมากกว่าพวกหนึ่ง จัดครูที่ใช้คำถามระดับต่ำ
เป็นปริมาณมากกว่าพวกหนึ่ง แล้วทำการทดสอบนักเรียนที่สอนโดยครูสองพวกนี้ เพื่อดูความ
แตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นจุดที่ชี้ให้เห็นว่าไม่มีความชัดเจนในการวาง
แผนใช้คำถามในแผนการสอนและไม่ชัดเจนในการใช้คำถามในระหว่างการสอน ฉะนั้นใน
การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวางแผนการใช้คำถามในแผนการสอน และทำการ
ใช้คำถามในระหว่างการเรียนการสอนด้วยตนเอง เพื่อเป็นการศึกษาว่าการใช้คำถาม
ระดับสูงในการเรียนการสอนนั้น ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือไม่

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการจำแนกประเภทคำถามตามแนวการจำแนกจุดมุ่งหมาย
ทางการศึกษาของ Bloom (1956) ดังที่ กัลยา (2524) สรุปการจัดประเภทคำถามตาม
กระบวนการคิดของ Bloom ว่าเป็นระบบที่ต่อเนื่อง เป็นลำดับเป็นขั้นเป็นตอนและเป็นระบบ
สะสมจากพฤติกรรมที่ซับซ้อนน้อยที่สุดไปหาพฤติกรรมที่ซับซ้อนมากที่สุด และ Gall (1970)
กล่าวว่าคำถามจำแนกคำถามชนิดต่างๆ มักยึดเอากระบวนการคิดเป็นหลักในการตอบคำถาม
และการจัดระบบจำแนกคำถามตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาของ Bloom จะแสดงถึงความ
มีส่วนร่วมกันของระบบต่างๆ ได้ดีที่สุด และในการศึกษาครั้งนี้กำหนดแบ่งคำถามระดับต่ำ
และคำถามระดับสูงเฉพาะในส่วนที่เป็น Cognitive Domain ดังนี้

คำถามระดับต่ำ คือ

คำถามความรู้ความจำ

คำถามระดับสูง

1. คำถามความเข้าใจ
2. คำถามการนำไปใช้
3. คำถามวิเคราะห์
4. คำถามสังเคราะห์
5. คำถามประเมินค่า

จากเหตุผลที่ว่าคามระดับสูงมีส่วนเร่งเร้าให้นักเรียนได้ใช้ความคิดมาก เช่น การแสดงความคิดเห็น การอธิบาย การหาเหตุผล การประเมินค่า และคามระดับสูงเป็นคามที่นักเรียนสามารถหาคำตอบได้หลายทาง นักเรียนแต่ละคนจึงสามารถแสดงความคิดได้อย่างเต็มที่ จากสภาพปัญหาที่เป็นอยู่คือ การที่ครูส่วนหนึ่งใช้คามระดับต่ำในการเรียนการสอนเป็นปริมาณมาก และจุดสำคัญคือจากข้อขัดแย้งของผลการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการใช้คามระดับสูงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาต่อไปอีกว่า ถ้าใช้คามระดับสูงในการเรียนการสอนเป็นปริมาณมากกว่าคามระดับต่ำ จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นด้วยหรือไม่ ในการทดลองครั้งนี้ได้แก้ไขจุดที่ทำให้การใช้คามระดับสูงไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยผู้วิจัยทำการวางแผนการใช้คามระดับสูงด้วยการสร้างคามระดับสูงในแผนการสอนในชั้นการนาเข้าสู่บทเรียน ขึ้นสอน และขึ้นสรุปให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา และกิจกรรมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ และดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง ผู้วิจัยกำหนดให้มีคามระดับสูงในแผนการสอนกลุ่มทดลองประมาณ 70% ส่วนในกลุ่มควบคุมกำหนดให้มีคามระดับสูงประมาณ 30% ทำการศึกษานักวิชาสังคมศึกษา เนื่องจากเป็นวิชาที่เอื้ออำนวยต่อการใช้คามระดับสูงให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น (Smith และ Meux อ้างถึงงานวสันต์, 2528) และสังคมศึกษาเป็นวิชาที่สามารถผลิตคนให้ได้ตามที่สังคมต้องการดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้น รวมทั้งจากการศึกษาคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของประชากรในภาคเรียนที่สอง ปีการศึกษา 2531 พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 54.70 สมควรที่จะได้รับการปรับปรุงแก้ไข ทำการศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง เนื่องจากยังไม่มี การศึกษาระดับชั้นนี้มาก่อน และเป็นเด็กที่อยู่วัยที่สมควรได้รับการปลูกฝังให้เกิดการเรียนรู้ในระดับที่เหมาะสม ดังที่ ประสาน (2521) กล่าวว่าวัยนี้พัฒนาการทางสติปัญญาและความคิดของเด็กเป็นขั้นสุดยอด นั่นคือเด็กในวัยนี้จะเริ่มคิดเป็นผู้นำหลัก ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการฝึกฝนให้นักเรียนเริ่มคิดเป็นอิสระเริ่มแรกก่อนที่จะมาถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่สาม ซึ่งเด็กจะจบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น และเด็กส่วนใหญ่อาจจะไม่ได้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นนั้นเป็นสิ่งที่สมควรกระทำเป็นอย่างยิ่ง ผลจากการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปเป็นข้อเสนอแนะแนวทางในการวางแผนการใช้คามในการเรียนการสอน เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการใช้คามของครูต่อไป และจุดสำคัญที่สุดคือเพื่อเป็นการเสาะหาวิธีการที่จะทำให้เกิดการเรียนการสอนในชั้นเรียนบรรลุจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ จนกระทั่งสามารถ

บรรลุดูจุดหมายการศึกษาด้านที่สุด

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการใช้อรรถาภิธานระดับสูงประมาณ 70% และกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการใช้อรรถาภิธานระดับสูงประมาณ 30%
- 1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สองกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการใช้อรรถาภิธานระดับสูงประมาณ 70%
- 1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง ที่ได้รับการสอนโดยการใช้อรรถาภิธานระดับสูงประมาณ 30%
- 2.2.4 เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการใช้อรรถาภิธานระดับสูงประมาณ 70% และกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการใช้อรรถาภิธานระดับสูงประมาณ 30%

1.3 ขอบเขตในการวิจัย

- 1.3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง โรงเรียนท่าพระวิทยายน อําเภอมะนัง จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่หนึ่ง ปีการศึกษา 2532
- 1.3.2 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย คือ วิชาสังคมศึกษา ส 203 (เพื่อนบ้านของเรา) ในเรื่องลักษณะแวดล้อมทางกายภาพ เศรษฐกิจ อาชีพ และประชากรในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
- 1.3.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทําการวัดเฉพาะผลสัมฤทธิ์ทางด้านความรู้ความคิด (Cognitive Domain) เท่านั้น

1.4 นิยามศัพท์ในการวิจัย

- 1.4.1 คำาามระดับสูง หมายถึง คำาามด้านความรู้ความคิด (Cognitive Domain) ตามแนวการจำแนกคุณังหมายทางการศึกษาของ Bloom ในด้านความเข้าใจ การนำาไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

1.4.2 ค่าตามระดับต่ำ หมายถึง ค่าตามด้านความรู้ความคิด (Cognitive Domain) ตามแนวการจำแนกจุดหมายทางการศึกษาของ Bloom ในด้านความรู้ความจำ

1.4.3 กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการใช้อำนาจระดับสูงในระหว่าง การเรียนการสอนประมาณ 70%

1.4.4 กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการใช้อำนาจระดับสูงในระหว่าง การเรียนการสอนประมาณ 30%

1.4.5 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความ สามารถในการเรียนวิชาสังคมศึกษา ศ 203 (เพื่อนบ้านของเรา) ตามจุดประสงค์การ- เรียนรู้และเนื้อหาเรื่อง ลักษณะแวดล้อมทางกายภาพ เศรษฐกิจ อาชีพ และประชากรใน เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นแบบทดสอบเลือกตอบชนิด 5 ตัวเลือก ผ่านการหาค่าความ ยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

1.4.6 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทดสอบวัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.4.7 แผนการสอนกลุ่มทดลอง หมายถึง แผนการสอนวิชาสังคมศึกษา ศ 203 (เพื่อนบ้านของเรา) เรื่อง ลักษณะแวดล้อมทางกายภาพ เศรษฐกิจ อาชีพ และประชากร ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีค่าตามระดับสูงในระหว่างการเรียนการสอนประมาณ 70%

1.4.8 แผนการสอนกลุ่มควบคุม หมายถึง แผนการสอนวิชาสังคมศึกษา ศ 203 (เพื่อนบ้าน ของเรา) เรื่อง ลักษณะแวดล้อมทางกายภาพ เศรษฐกิจ อาชีพ และประชากรในเอเชีย- ตะวันออกเฉียงใต้ มีค่าตามระดับสูงในระหว่างการเรียนการสอนประมาณ 30%

1.4.9 ความคงทนในการเรียนรู้ หมายถึง คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้จากแบบ- ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภายหลังจากที่การสอนเสร็จสิ้นไปแล้วสองสัปดาห์

1.5 สมมติฐานในการวิจัย

1.5.1 นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการใช้อำนาจระดับสูงประมาณ 70% มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการใช้อำนาจระดับสูงประมาณ 30% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.5.2 นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการใช้อำนาจระดับสูงประมาณ 70% มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.5.3 นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการใช้คำถามระดับสูงประมาณ 30% มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.5.4 นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการใช้คำถามระดับสูงประมาณ 70% มีความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการใช้คำถามระดับสูงประมาณ 30% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ได้ทราบผลของการใช้คำถามระดับต่างๆ ในการเรียนการสอน

1.6.2 เป็นแนวทางในการใช้คำถามระดับสูงในการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง

1.6.3 เป็นแนวทางในการศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำถามในลักษณะอื่นที่จำเป็นต่อการเรียนการสอนต่อไป

1.7.4 เป็นการสนองนโยบายของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่ส่งเสริมให้มีการศึกษาค้นคว้าหารูปแบบหรือเทคนิคการสอนต่างๆ ที่จะช่วยพัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น